

[Bo Kristensen]

måned internationalt. Hvorfor havde vi så ikke rentefald under den socialdemokratiske regering i august måned? Prisudviklingen blev afdæmpet i december, efter at man havde lavet en økonomisk stramning. Energipriserne faldt i marts og i maj måned. Det vil altså sige, at det er noget, der er kommet efter, at man har foretaget disse stramninger. Alle disse faktorer er ting, som tæller med over for lavindkomstgruppen også. Derfor har vi altså lyst til at sige, at der er positive tegn også i de økonomiske sammenhænge.

Hr. Svend Auken nævnte spørgsmålet om indsnævringen af lønforskelle. Jeg tror, hr. Svend Auken vil give mig ret så langt, at der er altså også grænser for, hvor langt man kan gå i en indsnævring af lønforskelle imellem forskellige grupper, for i virkeligheden kan det bidrage til, hvis man bruger skattesystemet, at flytte tyngden over i nogle andre områder, f.eks. sort arbejde og anden beskæftigelse, som kommer uden om de forskellige systemer, uanset hvilken indkomstgruppe man hører til. Der er altså også en fare ved, at der ikke er en motivation i systemet for at tjene en krone mere. Det var noget af det, som jeg sagde i mit første indlæg her i dag.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg synes virkelig, der er grund til at blive imponeret over regeringen. Nu får vi at vide, at man laver stramninger i Danmark, og straks så falder renten – også i udlandet. Vi laver stramninger i Danmark, og straks falder olieprisen – også i udlandet. Det er en fantastisk indflydelse, regeringen har – også på den udenlandske politik.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det var dog en fantastisk debat. Når man har været ansat ved forsvaret, så ved man godt, at det bedste forsvar er et angreb, og det lykkedes jo hr. Bo Kristensen. Det var da også hans væsentligste bidrag til denne debat i dag – samt at nævne erhvervslivet og de private virksomheder mindst 10 gange. Det har jeg været inde på, så det skal jeg ikke opholde mig længere ved.

Jeg skal blot sige, at lavindkomstkommissionens betænkning kom i december 1981, så vidt jeg ved, og alle de gebrækkeligheder,

som denne regering har nået at få lavet, har ikke kunnet nå at komme med i den betænkning. Skulle den have været lavet i dag, så havde den set langt værre ud, end den rent faktisk gør. Men det fritager selvfølgelig ikke flertallet i dette folketing for dets ansvar for, at tingene ikke ser bedre ud, end de gjorde, da betænkningen blev afgivet.

Der har indtil nu to gange i historien været et arbejderflertal herinde. De fik ikke lov at sidde så længe, at de nåede at få afgørende indflydelse på tingene, og det er beklageligt, men vi kan jo håbe, at vi får et tredje, og at man så er blevet mere voksne og modne og kan få tingene til at fungere. For ét er i hvert fald sikkert og vist – efter at have hørt debatten her i dag, og efter at have hørt ministeren nu heroppe anden gang – det er meget lidt, der vil blive taget fat i overhovedet.

Det radikale venstre har på visse områder nogle forslag og nogle ideer til, hvordan man kunne komme videre, og jeg kan forstå på fru Lone Dybkjær, at partiet føler et socialt ansvar i den diskussion, vi har her. Derfor begriber jeg ikke, at de kan blive ved med at følge med i den højkonserverative politik, der vil blive ført – og slet ikke på de områder, som vi har berørt temmelig voldsomt her i dag.

Vi har rørt ved kvindeproblemet. Jeg har været helt nervøs for, at det skulle overskygge alle de andre problemer, men jeg vil godt tage fat i lidt af det alligevel. Når arbejdsministeren her siger, at det er vigtigt, at man viderefører det ligestillingsarbejde, og fortæller rørende om, at ligestillingsrådet jo har skrevet breve til nogle råd, nævn og kommissioner, men at der er en vis træghed i systemet, så er jeg da enig i det. Der er en meget stor træghed i systemet. Men jeg er ikke enig i, at man ikke skal prøve at gøre noget andet. Her er det så, vi bliver rygende uenige. Jeg håber ikke, at jeg er så uenig med formanden for ligestillingsrådet, som det umiddelbart kunne lyde til, men jeg mener, vi bliver nødt til at tage fat. Vi bliver nødt til at tage nogle fornyede diskussioner om kvotering. Jeg kan ikke begribe, hvorfor man er så bange for det. Det har været sådan i årevis, at da man havde få mandlige lærere på skolen, lavede man kvoteringer på seminarierne, idet man ville have nogle flere mænd ind. Det har kørt i årevis, uden at et menneske har bekymret